

HAVANUR TAŞ

İNSAN

Kazan kazan kaynattıklarınızı iki kaseye bölemediniz ya bundan bu huzursuzluğunuz. Ne zaman ateş söner de aç kalırım diye bekliyorsunuz. Ayaklarınızda hasetten prangalar yüreklerinizde kir var. Dünya böyledirlere sığınmışsınız. Hiçbir zaman ışıllı ışıllı olmadı bu meret ama siz bambaşka bir yerden görüyorsunuz. Kötüyle savaşmak için cehennemde yıkanmak yeminleriniz. Oysa bir kere şans versek insan olmaya, bir kere denesek köşe bucak eş dosttan kaçmak yerine kapıları açmayı biz de göreceğiz açılan kapıları. Ama korkuyoruz, yarattığımız ve üstümüze cuk diye oturan bu “kurnaz” kılıfların ardındaki ışıktan korkuyoruz. Üç kuruş az kazanıp vicdanla yaşamaktan korkuyoruz. En kötüsü geceleri ışıklar kapandığında sarmıyor içimizi insan ruhu, vurmuyor kalbimize azaptan baltasını. Kıvranmıyoruz, tüyden yataklarımız çivi olup batmıyor sırtımıza.

Ah keşke kızarsa şu yüzlerimiz, utansak yalanlarımızdan, el ele verip öldürdüğümüz insanlardan. Bize yakışanı yapsak ama yakıştırmamak ademe sonradan getirdiğimiz çirkinlikleri. Özümüz olsak. Tek suçumuz bir meyve olsa da gidecek, kovulacak bir parsel yerimiz olsa. Bunca günahla evrenin en dipsiz çukuruna bile atılsak satmaya çalışırız birbirimize karanlığı!